

zemských bursách a podle pravidel cizozemských burs, jest pro posouzení otázky jejich platnosti bez významu; zákaz je vysloven všeobecně a judikatura zastává názor, že postiženy jsou zákazem i obchody v cizině uzavřené. Poukazuje se tu na rozhodnutí čí. 6124, 6971, 7490, 8349, 10.636, 10.781 sb. n. s. Zákon z roku 1922, který v § 18 zakazuje termínové obchody na Slovensku a v Podkarpatské Rusi nemění nic na posouzení věci, byťť zákonem tím zakázáno to, co platí v historických zemích za zakázáno již zákonem z roku 1903.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Provádějíc dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (čí. 4 § 503 c. ř. s.) stojí sice dovolatelka na stanovisku, že se příkazy žalovaného ze dne 29. května 1929 a 22. června 1929 týkaly termínových obchodů s obilím v cizině, ale má za to, že takové obchody nejsou neplatné, a že zákaz vyslovený v § 10 zákona čí. 10/1903 ř. z. se na ně nevztahuje, poněvadž šlo o obchody uzavřené v cizině (ve Winnipegu a Liverpoolu). Že názor dovolatelky je nesprávný, vyložil již odvolací soud poukávav k dosavadní praxi nejvyššího soudu, uváděje četná jeho rozhodnutí, v nichž tato otázka byla zevrubně probrána, a od kteréžto praxe nemá dovolací soud příčiny se odchýliti. Marně se snaží dovolatelka zjednatí průchod svému názoru poukazem na zásady mezinárodního práva obsažené v §§ 36, 37 obč. zák., poněvadž připouští donucovací ráz záповědi termínových obchodů s obilím podle §§ 10, 12 zák. čí. 10/1903 ř. z. a nařízení z 3. dubna 1903 čí. 78 ř. z., v kterýchžto případech nelze ani použití cizozemského práva v otázkách, jež jsou řešeny v tuzemsku donucovacími předpisy, a jest se proto řídití jen tuzemským právem. Že se k podpoře dovolatelčina názoru nelze odvolávati na § 18 zákona z 15. února 1922 čí. 69 sb. z. a n., správně dovodil již odvolací soud, jehož důvody nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Čís. 13338.

Pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří (zákon ze dne 9. října 1924, čí. 221 sb. z. a n.).

Pojištění pro případ nemoci jest povinné a vzniká již ze zákona dnem, kdy pojištěnec začal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Pro porušení ohlašovací povinnosti nelze zaměstnavateli ukládati povinnost, aby nahradil pojištěnci dávky nemocenského pojištění, jež mu nemocenská pojišťovna odepřela poskytnouti.

Pojištěnka, jež porodila, má nároky jen proti nemocenské pojišťovně, nikoliv i proti zaměstnavateli, a to ani tehdy, nedostál-li zaměstnavatel své přihlašovací povinnosti.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv I 1414/32.)

Žalobkyně vyvozovala nárok na náhradu škody proti žalovanému z toho, že byla u něho zaměstnána jako hospodyně, že proto podléhala nemocenskému pojištění, že však žalovaný nedostál své povinnosti, aby

ji včas přihlásil k nemocenskému pojištění a zaplatil pojistné příspěvky, čímž prý byla připravena o pomoc v mateřství v částce 3.000 Kč, která by jí příslušela od nemocenské pojišťovny proto, že dne 4. března 1929 porodila dvojčata. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pojištění pro případ nemoci jest podle § 2 odst. (1) zákona ze dne 9. října 1924 čis. 221 sb. z. a n. (v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čis. 184 sb. z. a n.) povinné a vzniká podle § 7 odst. (1) již ze zákona dnem, kdy pojištěnec začal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné. Zaměstnavatel jest sice povinen, aby osoby u něho zaměstnané a pojistné povinnosti podléhající přihlásil u příslušné nemocenské pojišťovny způsobem naznačeným v §§ 17, 18 a 19, ale zanedbání této povinnosti má jen následky uvedené v §§ 20 a 260 a). Tím jsou škodlivé následky zanedbání přihlašovací povinnosti zaměstnavatelovy vyčerpány a nelze mu pro porušení ohlašovacích předpisů ukládati další povinnost, aby nahradil pojištěnci dávky nemocenského pojištění, jež mu nemocenská pojišťovna odepřela poskytnouti (srovnej rozhodnutí čis. 7142, 8411, 10.683 sb. n. s.). Pro neplacení pojistného může proti zaměstnavateli zakročiti nemocenská pojišťovna, která pojistné vyměřuje a vybírá (§ 161 uvedeného zákona), ale pojištěnci nemůže vzejíti újma na jeho nárocích na dávky z nemocenského pojištění v § 95 stanovené z toho, že zaměstnavatel nevyhověl své platební povinnosti. Na základě povinného nemocenského pojištění má pojištěnka, která porodila, nároky podle § 95 II. jen proti nemocenské pojišťovně, nikoliv též proti zaměstnavateli, a to ani tehdy ne, jestliže zaměstnavatel nedostal své povinnosti přihlašovací. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nemá žalobní nárok zákonného podkladu ani, kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně byla u žalovaného zaměstnána a že podléhala nemocenskému pojištění.

Čís. 13339.

Úmluva manželů, jíž se manžel zavázal zaplatiti manželce k jejímu materiálnímu zajištění částku, jejíž splatnost měla nastati za jeho života jen, kdyby byla manželka nucena pro zlé nakládání nebo citelné ubližování se strany manželovy opustiti opětne společnou domácnost, nepřiči se dobrým mravům.

Projevil-li manžel neodvratný úmysl vypuditi manželku z domácnosti pro její nemoc, nelze míti za to, že manželka zrušila manželské společenství svémocně.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv I 2052/32.)

Žalobu, jíž se domáhala manželka na manželu zaplacení 20.000 Kč, oba nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.